

РЕШЕНИЕ

№ 33468

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4811** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Г. И. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], Столична община, [улица], представляван от Адвокатско дружество „К. и Ж.“, чрез адв. В. Б. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001883/14.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.
С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на ясни фактически и правни основания, нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъобразяване с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност. Твърди се, че процесната ПАМ е приложена при фактическа обстановка, свързана със служебно прекратена регистрация на автомобила поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, за която законодателят е предвидил специална хипотеза на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП. Излагат се доводи и относно липсата на доказателства жалбоподателят да е бил надлежно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила. Посочва се, че още на 11.04.2026 г. жалбоподателят е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил, поради което нарушението е преустановено, а регистрацията на автомобила е възстановена. На 14.04.2026 г. регистрационните табели и свидетелството за регистрация на автомобила са били върнати на жалбоподателя, но

свидетелството му за управление не е било върнато. Моли се съдът да отмени оспорената заповед и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призван, не се явява, Представява се от адв. К., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения, като моли същата да бъде уважена и да бъдат присъдени направените по делото разноски, за които представя списък. По делото са постъпили и писмени бележки.

Ответникът – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.04.2026 г. срещу Г. И. М. е съставен АУАН серия GA № 5199264, за това, че на същата дата около 09:23 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към [улица], управлявал личния си лек автомобил „Х. Акорд“ с рег. [рег.номер на МПС], като около 100 метра след кръстовището с [улица], при извършена проверка и справка с РСОД било установено, че управлява моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. В АУАН е посочено, че нарушението е квалифицирано като такова по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. При проверката са иззети свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя, регистрационните табели на автомобила и свидетелството за регистрация на МПС. В АУАН е отразено, че регистрацията на автомобила е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

На 11.04.2026 г., същия ден, жалбоподателят е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил, за което по делото е представена застрахователна полица.

На 14.04.2026 г. жалбоподателят е посетил отдел „Пътна полиция“ – СДВР, представил е доказателства за сключената застраховка и в резултат на това са му били върнати регистрационните табели и свидетелството за регистрация на автомобила. Свидетелството за управление на МПС не му е било върнато.

На 14.04.2026 г. е издадена процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001883, подписана от М. Т. Т. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР. В заповедта е посочено, че въз основа на съставения АУАН жалбоподателят е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация от 09.12.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд. Посочено е също, че за извършеното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Въз основа на това административният орган е наложил на жалбоподателя ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки административният съд следва да прецени дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали актът съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата основания.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл.

171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая процесната заповед е издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, М. Т. Т., посочен като оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР.

Предвид изложеното съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставената му материална и териториална компетентност. Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа посочване на фактическите и правните основания за издаването ѝ. Същевременно обаче съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради несъответствие с материалния закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП се прилага мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

От съдържанието на процесната заповед се установява, че фактическото нарушение, за което е приложена ПАМ, е управление на МПС със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. В заповедта е посочено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, както и че за същото е предвидено наказание по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Съдът намира, че така изложеното фактическо и правно основание не е достатъчно, за да обоснове законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. От една страна, посочената в заповедта разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП е субсидиарна, доколкото изрично се отнася до водач „извън случаите по букви „а“ – „ж“. От друга страна, от самата фактическа обстановка, описана в ЗППАМ и АУАН, се установява, че причината за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила е именно липсата на действаща застраховка „Гражданска отговорност“.

За тази фактическа хипотеза законодателят е предвидил специална регламентация на принудителните административни мерки. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП свидетелството за управление на моторно превозно средство се отнема временно на водач, който управлява моторно превозно средство без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от шест месеца.

В случая още на 11.04.2026 г., непосредствено след установяване на нарушението, жалбоподателят е сключил валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Следователно към момента на издаване на процесната ЗППАМ на 14.04.2026 г. причината, послужила като основание за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, вече е била отстранена. Обстоятелството се потвърждава и от факта, че на 14.04.2026 г. регистрационните табели и свидетелството за регистрация на автомобила са били върнати на жалбоподателя след представяне на доказателства за сключената застраховка.

При тези данни съдът намира, че към момента на издаване на процесната заповед не е съществувала необходимост от продължаване на ограничението върху правоспособността на жалбоподателя чрез временно отнемане на свидетелството му за управление.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и съдържание е приложената по

чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, представляват форма на държавна принуда, която има превантивен и преустановителен, а не санкционен характер. Съгласно чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях.

Същевременно разпоредбата на чл. 171 ЗДвП определя, че предвидените в нея принудителни административни мерки се прилагат с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. В случая обаче процесното нарушение е било отстранено още в деня на установяването му чрез сключване на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

Следователно целта на ПАМ – преустановяване на нарушението и отстраняване на предпоставките за продължаване на нарушението – вече е била постигната.

При това положение продължаващото отнемане на свидетелството за управление на жалбоподателя не може да постигне друга превантивна или преустановителна цел, а би придобило характер на санкция за вече извършеното нарушение.

Съдът намира, че това противоречи и на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 АПК. Съгласно чл. 6, ал. 1 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Съгласно ал. 5 на същата разпоредба административният орган трябва да се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В конкретния случай продължаващото отнемане на СУМПС на жалбоподателя се явява несъразмерно спрямо преследваната от закона цел. При преценката за съразмерност следва да се отчете и обстоятелството, че жалбоподателят е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ още на 11.04.2026 г., а на 14.04.2026 г. регистрационните табели и свидетелството за регистрация са му върнати. Следователно към момента на издаване на ЗППАМ автомобилът вече е бил приведен в съответствие с изискванията на закона и нарушението е било преустановено.

Допълнително следва да се съобрази, че в случая не са установени данни жалбоподателят да е бил надлежно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила. Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, при служебно прекратена регистрация на МПС на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, когато собственикът не е уведомен за прекратяването на регистрацията, незнанието на този факт има значение за субективната страна на нарушението. В конкретния случай от доказателствата по делото не се установява жалбоподателят да е бил надлежно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила от 09.12.2025 г.

Това обстоятелство следва да бъде съобразено и при преценката на законосъобразността на наложената ПАМ, доколкото същата е обоснована именно с твърдяното нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП и с предвидената за него санкция по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. При липса на доказателства за надлежно уведомяване на собственика за служебното прекратяване на регистрацията не може безпротиворечиво да се приеме, че жалбоподателят е знаел за това обстоятелство при управлението на автомобила.

Следва да се съобрази и обстоятелството, че фактическата причина за служебното прекратяване на регистрацията – липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, е била отстранена незабавно.

Поради това съдът намира, че процесната ЗППАМ е постановена в противоречие с материалния закон и с целта на закона, както и при неспазване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Горното мотивира съда да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил и доказал действителни разноски в размер на 485,11 евро, от които за адвокатско възнаграждение в размер на 480 евро, съгласно договор за правна помощ от 15.04.2026 г., както и държавна такса в размер на 5,11 евро.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, Административен съд – София град, Трето отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Г. И. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001883/14.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. И. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 485,11 евро /четиристотин осемдесет и пет евро и единадесет евроцента/, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: